

POSTANOWIENIE

8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 8 stycznia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko P.1. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zakazanie, o zobowiązanie oraz nakazanie złożenia oświadczenia,
na skutek skargi kasacyjnej P.1 spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 24 sierpnia 2023 r., VII AGa 1308/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

l.n

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 sierpnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przeciwko P.1 Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zakazanie, zobowiązanie oraz nakazanie złożenia oświadczenia, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 czerwca 2022 r. częściowo w punkcie II w ten sposób, że nakazał pozwanemu złożenie, w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, oświadczenia o treści: „P.1 Spółka z ograniczoną

odpowiedzialnością w W. oświadcza, że używając od początku swojej działalności na polskim rynku rolnym nazwy P. naruszyła prawo do firmy przysługujące P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B., co spowodowało ryzyko wprowadzenia w błąd kontrahentów oraz potencjalnych odbiorców co do tożsamości przedsiębiorcy. P.1 Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. oświadcza, że nie jest powiązana z P. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. oraz przeprasza za zaistniałą sytuację.", przy czym oświadczenie powinno zostać opublikowane przy wykorzystaniu czcionki typu Arial o rozmiarze nie mniejszym niż 16 punktów, w ogólnopolskim wydaniu gazety „W.” oraz w ogólnopolskim wydaniu gazety „T.”, na drugiej stronie redakcyjnej, bez jakichkolwiek dodatkowych elementów lub komentarzy pochodzących od pozwanego i zajmować powinno powierzchnię nie mniejszą, niż 1/2 strony oraz upoważnił powoda do opublikowania oświadczenia na koszt pozwanego - w sytuacji niewykonania orzeczonego obowiązku w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, a w pozostałym zakresie oddalił apelację powoda, oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w zakresie punktów II, IV i V oraz wniósł o uchylenie tego orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano nieważność postępowania z uwagi na fakt, że skład sądu orzekającego w postępowaniu apelacyjnym był sprzeczny z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.), w tym z art. 367 § 3 k.p.c. w brzmieniu z dnia wyrokowania przez Sąd drugiej instancji w związku z art. 45 Konstytucji i art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji, gdyż zaskarżony wyrok Sąd Apelacyjny wydał w składzie jednoosobowym, a nie trzyosobowym.

Ponadto skarżący wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności zastosowania w przypadku oświadczeń składanych przez dłużnika w związku z naruszeniem prawa do firmy instytucji upoważnienia przez sąd wierzyciela do wykonania zastępczego, na podstawie art. 480 k.c.

Sąd Najwyższy uznał, że w sprawie nie zaistniała nieważność postępowania. Rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji zostało wydane w oparciu o obowiązujące

w jego dacie przepisy prawa, tj. art. 15^{zzs} ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Zgodnie z powołanym artykułem, w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania tego z nich, który obowiązywał jako ostatni, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego; w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego, z wyjątkiem spraw rozpoznawanych w składzie jednego sędziego i dwóch ławników; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawartość lub precedensowy charakter sprawy. Zatem Sąd drugiej instancji, wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie w składzie jednoosobowym, działał na podstawie i w granicach prawa. W konsekwencji brak jest podstaw do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane w warunkach nieważności postępowania.

Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05, i z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18). Skarga kasacyjna nie spełnia powyższych kryteriów. W istocie zagadnienia prawne wskazane przez skarżącego są pytaniami o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, związaną z zastosowaniem konkretnych przepisów prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r., poz. 1935).

[wr]

[a.ł]